

บทที่ 379
ความทุกข์กับมนุษย์ (1)

ข้าแต่พระเป็นเจ้า เมื่อวันก่อน มีเพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ลูกฟังว่า เขาเจอเพื่อนอีกคนที่เป็นคาทอลิก ขณะนี้เธอป่วยและมีความทุกข์มาก เธอตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าว่าเธอทำความดีและปฏิบัติตนเป็นคาทอลิกที่ดีมาตลอด แต่ทำไมพระเจ้าจึงให้เธอเจ็บป่วยเช่นนี้ เพื่อนของลูกปรึกษาลูกว่าจะปลอบใจเธอผู้ได้อย่างไรดี

ลูกตอบว่า อันที่จริงลูกเข้าใจเธอดีเพราะลูกผ่านความทุกข์ที่ไม่ใช่เบาเลยในช่วงหนึ่งของชีวิตถึง 20 ปีเต็มๆ ในช่วงแรกๆ ลูกก็ถามตัวเองอยู่เสมอว่า ทำไมฉันจึงต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนั้น ทั้งๆ ที่สิ่งที่ฉันทำเป็นสิ่งถูกต้อง แต่คำถาม “ทำไม?” เป็นคำถามที่นำไปสู่ทางตัน ไม่ใช่นำไปสู่ทางออก เพราะถามไปก็ไม่มีคำตอบ ถามไปสิ่งที่เกิดขึ้นก็ยิ่งเสียใจและยิ่งเจ็บปวด แต่ตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ลูกตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์นั้น ลูกไม่เคยตัดพ้อต่อว่าพระเจ้าเลยแม้แต่ครั้งเดียว ลูกมองว่ามนุษย์ต่างหากเป็นผู้ที่ทำให้ลูกเจ็บปวดและลูกมีความเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะทรงช่วยลูกได้ ลูกจึงได้แต่สวดวอนขอให้พระองค์ทรงช่วยลูก สวดด้วยความจริงใจ ความตั้งใจ และความเชื่อสุดจิตสุดใจ

2-3 ทศวรรษผ่านไป ลูกได้อ่านพระวาจาของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งบทความเกี่ยวกับนักบุญต่างๆ และบทความที่ท่านนักบุญบางองค์เขียน และลูกก็ค่อยๆ เข้าใจในเรื่องความทุกข์มากขึ้น แม้ในมุมมองของการมองย้อนหลังก็ตาม

นักบุญแบร์เนตต์พูดว่า หากเราเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว แม้ในความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานเราก็คมีความชื่นชมยินดีได้

ท่านนักบุญพูดในขณะที่ท่านป่วยหนักและต้องทุกข์ทรมานจากอาการเจ็บป่วยของท่านอย่างมาก

นักบุญคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาพูดเกี่ยวกับความทุกข์ว่า ความทุกข์ในตัวเองเป็นสิ่งไร้ค่า แต่หากเราาร่วมทุกข์กับพระทรมานของพระมหาเยซูเจ้าแล้ว ความทุกข์คือ Gift หรือของขวัญอันมีค่าสำหรับชีวิตมนุษย์ “ได้อย่างไร?” คือคำถามต่อมา

ท่านนักบุญอธิบายต่อว่า ความทุกข์ทรมานคือสัญลักษณ์แห่งความรัก เพราะว่าพระบิดาทรงเลือกสัญลักษณ์นี้เพื่อแสดงให้มนุษย์เห็นถึงความรักอันไร้ขอบเขตของพระองค์ โดยการส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ลงมารับความทุกข์ทรมานและตายเพื่อเรามนุษย์ และเพราะการผ่านความทุกข์ทรมานของพระบุตรของพระองค์นี้แหละ บาปของพวกเรามนุษย์ทั้งหลายจึงได้รับการอภัย

มีคนถามท่านนักบุญต่อไปอีกว่า “แล้วเวลาเรามีความทุกข์ เราควรจะทำอย่างไร?” ท่านตอบว่า “ให้ยิ้ม” “ยิ้มเวลามีความทุกข์นะหรือ?” “ใช่แล้ว เพราะว่าการยิ้มคือของขวัญจากพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด การยิ้มกับพระเจ้ายามเรามีความทุกข์คือความกล้าหาญในการรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ประทานให้กับเราและเป็นการถวายตอบกลับแก่พระองค์ด้วยการยิ้ม”

นักบุญพระสันตะปาปายอห์น ปอล ที่ 2 เขียนเกี่ยวกับเรื่องความทุกข์ว่า มนุษย์ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความทุกข์ได้ และเราก็ไม่สามารถหลบหนีจากมันได้ด้วย เพราะฉะนั้นทำไมเราไม่นำพลังจากเจ้าความทุกข์นี้ แล้วหมุนกลับมาเป็นพลังในการทำความดีล่ะ? แทนที่เราจะจมปลักและถูกเจ้าความทุกข์ขุดให้จมดิ่งลงไปในห้องเหวลึก เราสามารถทำความดีได้มากมายจากความทุกข์ของเราหากเราสามารถเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเยซูคริสต์ได้ เพราะพลังแห่งการไถ่กู้จากการ

สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนของพระองค์จะเป็นพลังที่ทำให้เราสามารถทำอะไรต่อมิอะไรได้มากมายในการรับใช้พระองค์บนโลกนี้

ถามว่าหากลูกอ่านบทเขียนเหล่านี้เมื่อ 40 ปีก่อน ลูกจะเข้าใจไหม ไม่น่าจะเข้าใจ แต่ ณ จุดนี้ในชีวิต ลูกเข้าใจ และเมื่อลูกมองย้อนหลังไปยังชีวิตลูกใน 4 ทศวรรษที่ผ่านมา ลูกได้เห็นพระญาณสอดส่อง (Providence) ของพระองค์แผ่คลุมเหนือลูกและนำทางให้ลูกปฏิบัติตามมาตลอด โดยลูกไม่ทราบและไม่รู้ตัวเลย

ณ คื่นที่ลูกตัดสินใจอยู่สู้ต่อและคิดจะให้อภัยศัตรู แต่ลูกให้อภัยไม่ได้ด้วยตัวเอง พระองค์ก็ทรงประทานพระพรพรทานให้ลูกสามารถให้อภัยพวกเขาทั้งหมดได้

เมื่อคิดถึง แม้ลูกจะสิ้นใจไม้ดอก แต่ลูกตัดสินใจไม่ฟ้องกลับเรียกร้องค่าเสียหายเป็นร้อยๆ ล้าน ซึ่งลูกคงจะได้รับเพราะในใจลูกขณะนั้น พระองค์ทรงมีค่ามากกว่าเงินทองจะกี่ร้อยล้านก็ตาม ต่อมาแทนที่ลูกจะดำเนินชีวิตต่อไปโดยตั้งหน้าตั้งตาสร้างเนื้อสร้างตัวอย่างเดียว ลูกตัดสินใจนำเรื่องราวชีวิตของลูกมาเป็นสะพานเชื่อมให้คนมารู้จักพระเจ้า โดยไม่เป็นห่วงว่าจะมีใครในสังคมดูถูกเอา เพราะในสังคมไทยไม่ค่อยมีใครยอมนำความทุกข์ของตนไปเปิดเผย ทั้งนี้ลูกมีความรู้สึกว่ามีอะนั่นแล้ว ความทุกข์ที่ลูกได้ประสบมาถึงสองทศวรรษก็จะเปล่าประโยชน์ ลูกพายเรือออกไปที่ลึก (Duc In Altum) และขอถวายชีวิตเป็นพยานถึงพระเมตตา (Divine Mercy) ของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงเห็นถึงความตั้งใจและความจริงใจของลูก จึงทรงประทานพลังและโอกาสให้ลูกได้ไปพูดแบ่งปันถึงทั่วโลก

มองย้อนหลัง สิ่งที่ลูกได้ทำมาตลอดคือสิ่งที่นักบุญพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้ทรงลิขิตไว้เลยทีเดียว

คนบางคนที่ประสบความทุกข์หรือเจ็บไข้ได้ป่วยก็มักจะตัดพ้อต่อว่าพระเจ้า ว่าทำไมไม่ทรงช่วยให้พวกเขาพ้นจากความทุกข์หรือความเจ็บป่วยนั้น ลูกคิดถึงหนังสือพันธสัญญาใหม่ แม้ในช่วงที่พระเยซูเจ้าทรงมีพระชนม์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ก็ได้ทรงเสกให้คนตายทุกคนกลับเป็นขึ้นมาเหมือนลาซารัส หรือทรงช่วยให้คนง่อย หูหนวกตาบอด หายจากอาการเหล่านั้นทุกคน เป็นเพียงบางคน บางกรณีเท่านั้นที่พระองค์จะทรงประทานอัศจรรย์ให้ ถ้าจะถามว่าทำไมอีก ก็คงต้องตอบด้วยพระวาจาบทนี้

“เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น” โรม 9:15

หากเรามองชีวิตอย่างลึกซึ้งและไม่ยึดติด เราจะเห็นว่าชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นยิ่งนัก แม้บางคนจะมีอายุเป็นร้อยปีในสมัยนี้ที่วิทยาการทางแพทย์ก้าวหน้าไปขนาดไหนก็ตาม สุดท้ายทุกคนก็ต้องจากโลกนี้ไป ดังนั้นในฐานะคริสตชน เราควรดำรงชีวิตให้ชิดสนิทกับพระเจ้าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในการที่เราจะเข้าใจอะไรต่อมิอะไรได้ลึกซึ้งกว่าแค่ความเชื่อแบบผิวเผินแล้วละก็ เราต้องศึกษาพระคัมภีร์แล้วพยายามประพฤติปฏิบัติตามให้มากที่สุด ที่ละเอียดที่ละน้อย เราจะสามารถมาถึงขั้น “ยิ้ม” กับเจ้าความทุกข์ที่มาอย่างกรายได้ แม้เราจะไม่ถึงขั้นเป็นนักบุญก็ตาม การที่สามารถเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์ได้ก็เท่ากับเรากันพบสวรรค์ในขณะที่เรายังอยู่บนโลกมนุษย์อันวุ่นวายนี้แล้ว พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพร: อดทนนะ

